

www.jollibread.com

- © Del text: 2024, Teresa Guiluz
© De les il·lustracions: 2024, Eva Sans
© D'aquesta edició:

2024, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.
Jollibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.
Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)
08908 L'Hospitalet de Llobregat
Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-077-5

Dipòsit legal: M-3835-2024

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: abril de 2024

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

Marta Olivares

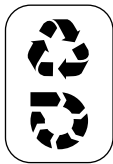
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Tinc granotes a la panxa

Teresa Guiluz

Il·lustracions d'Eva Sans

jollibre

La Núria viu en un pis petit en una ciutat gran. Com que el pis és petit no té gaire espai per jugar. I com que la ciutat és gran tampoc pot jugar al carrer. Però a l'estiu tot és diferent. La Núria passa els estius al mas dels avis. Li agrada molt, perquè hi ha un munt d'espai per jugar i pot córrer amb els gossos, empaitar papallones i seguir les formigues fins al cau. També acompanya l'avi a recollir els ous que ponen les gallines i va a collir tomàquets a l'hort amb l'àvia. I si es cansa d'anar amunt i avall, la Núria s'asseu a fer plastilina o a mirar un conte.

Avui fa molta calor. La Núria deixa la plastilina i se'n va cap a la cuina, on l'avi està triant mongetes per al sopar.

—Avi, em dones un got d'aigua, sisplau?

L'avi, que ja n'hi ha donat dos més, li omple un got amb aigua fresca i li diu rient:

9

—Un altre? Si beus tanta aigua se't faran granotes a la panxa!

La Núria no diu res. Agafa el got amb els ditets bruts de plastilina i es beu l'aigua tot observant com l'avi parteix les mongetes. «Clec, clec» se sent cada vegada que en trenca una. Quan s'acaba l'aigua, deixa el got i surt de la cuina. Ja no té més ganes de fer plastilina. Prefereix mirar-se el conte que li van regalar quan va fer cinc anys. S'asseu a terra i va passant les pàgines plenes de dibuixos.

De sobte, sent un rebombori a la panxa. S'hi posa la mà i nota alguna cosa que es belluga.

«Oh, no! Deuen ser les granotes!», pensa esparverada d'allò més. L'avi ha dit que si bevia tanta aigua se li farien granotes a la panxa! Però ella no vol tenir granotes a la panxa! Ha vist les granotes a la bassa de l'hort i no li agraden gens ni mica. Tennen els ulls molt sortits i una llengua llarga que fan servir per caçar mosquits. Ecs! La panxa de la Núria fa blup-blup. Ai, ai, ai! Ara és molt clar: això només pot ser una granota raucant a la panxa!

Com s'ho farà per treure-se-la de dins?
I si li ha de sortir per la boca saltant amb
aquells ditets prims? Quin fàstic! O potser
haurà d'anar a l'hospital i li obriran la pan-
xa per treure'n la granota. Això seria ter-
rible! No, no! No vol que li obrin la panxa!

